

Numeri 3: 5-9; Johannes 17: 9-19

Het is een lang gebed dat Jezus voor Zijn leerlingen bidt.

Veel langer dat het andere gebed, dan het Onze Vader.

Dat gebed geeft Hij ons mee als tegenwicht.

Hij ziet leerlingen die in hun gebeden eindeloos voortprevelen en een overvloed aan woorden gebruiken.

Maar wie zo bidt, vertrouwt zich niet toe aan God.

Wie zo bidt, is bezig om God te bezweren.

Die wil God dwingen om te doen, wat hij zelf vindt dat er gebeuren moet.

Zo iemand nadert God niet in eerbied en met toewijding, maar die overvalt Hem met een kanonnade, met een oeverloze woordenvloed.

Maar dat is geen gebed.

Een gebed is niet een overval op God om Hem voor te schrijven en te dicteren dat te doen, wat wij verhoord willen zien.

Als we zo met God omgaan, dan treden we niet met Hem in contact.

En daar gaat het nou juist om.

"In het gebed treden wij in contact met God", lees ik in een boek over het gebed.

In de eindeloos voortprevelende gebeden van Zijn leerlingen mist Jezus het zoeken naar een echt en levend contact met God.

Hij hoort dat ze te veel woorden gebruiken die ze te gedachteloos uitspreken.

Te dwingend en te vervuld van zichzelf zijn ze bezig om God de les te lezen.

Het evenwicht is er niet.

Het evenwicht dat het kenmerk is van een sterk en levend contact.

Wat in zulke gebeden ontbreekt, is het evenwicht tussen wat wij willen en wat God wil.

Tussen het zeggen van wat ons wanhopig maakt en het luisteren naar Gods dromen en verlangen.

Tussen wat wij nodig hebben en wat God ons geeft.

Onze gebeden zijn in evenwicht, wanneer we tot God spreken om Hem te laten voelen wat ons ter harte gaat.

En we tegelijkertijd God prijzen en loven om te horen wat Hem ter harte gaat.

Jezus leert ons het Onze Vader, zodat wij in een open en levend contact met God kunnen treden.

Hij geeft het ons mee als kerngebed dat we als model, als voorbeeld, kunnen gebruiken voor al onze individuele en gezamenlijke gebeden.

Het Onze Vader is een joods gebed dat door Jezus nieuw is samengesteld.

Hij stelde het zo samen, dat de vragen van wie bidden en de lofprijzing van God in evenwicht zijn en elkaar ondersteunen.

En het is een kort gebed.

Zo kort dat iemand het een **verlengd amen** noemt, een amen dat langer gemaakt is.

Met dit verlengde amen bevestigen we in één ademtocht:

Ja, God, U bent onze hemelse Vader.

Meer hoeven we ook niet tegen God te roepen, wanneer we in nood zijn.

We hoeven niet te wachten met bidden, totdat we met veel moeite enkele woorden bijeengesprokkeld hebben die we tot God kunnen richten.

Die paar woorden heeft Jezus ons al gegeven.

Een kind kan ze leren, zodat het later, als het volwassen is, ze kan bidden.

Dankzij de woorden van het Onze Vader kunnen we in de nachten waarin we op onszelf worden teruggeworpen, met God in contact treden.

In de nacht voor Zijn gevangenneming en kruisiging, beseft Jezus dat de weg die voor Hem ligt, Hem eenzaamheid en lijden zal brengen en dat uiteindelijk Zijn weg zal uitlopen op Zijn dood.

In Zijn geestelijke strijd vindt Hij dan de wil van God die Hem moed en kracht geeft om die weg te gaan voor de Zijnen en voor de wereld.

"Maar niet zoals Ik wil, maar zoals U wilt."

Wat God wil, is het leven en het goede, niet de dood en het kwaad.

Daarom leert Jezus ons om in het Onze Vader met Hem mee te bidden: *Uw wil geschiede.*

We bidden dan dat leven en goedheid de wereld als dauw mogen bedekken en dat we verlost zullen worden van kwaad en dood.

Het lange gebed van Jezus in Johannes, dat Zijn afscheidsgebed is, verschilt van het korte Onze Vader.

Het Onze Vader is voor ons bedoeld.

Jezus leert het ons, zodat wij weten, hoe wij moeten bidden om met God in contact te treden.

Dit gebed krijgen we van Hem.

Zijn afscheidsgebed in Johannes bidt Jezus niet om mee te geven aan ons.

Hij bidt het voor ons.

Toch vallen de overeenkomsten tussen dit afscheidsgebed en het Onze Vader ook op.

Ook in Zijn afscheidsgebed spreekt Jezus God aan als *Vader*.

Dat Jezus God Vader noemt, zegt ons dat Hij zo dicht bij God staat dat **in Hem** en **door Hem** Gods grootheid en liefde zelf aan het werk zijn.

Gods grootheid en liefde vinden wij in en door Jezus.

Jezus noemt God niet alleen Vader. Hij noemt Hem *heilige Vader*.

Gods naam moet worden geheiligd.

In het begin van het afscheidsgebed – we hebben dat niet gelezen – zegt Jezus dat Hij op aarde de grootheid van God getoond heeft door het werk te doen dat God Hem heeft opgedragen.

Want de wil van God moet geschieden, weten we van het Onze Vader.

Het Onze Vader bidt: *Verlos ons van de boze.*

Hier, in Zijn afscheidsgebed, bidt Jezus of God iedereen die in Hem gelooft, wil beschermen tegen de boze.

Wat Jezus voor ons bidt, komt overeen met wat Hij ons leert bidden in het Onze Vader.

Omdat Hij terug zal gaan naar de Vader en de wereld zal verlaten, bidt Hij dit afscheidsgebed.

Wij moeten het stellen zonder Zijn directe aanwezigheid.

Wij zijn afhankelijk van Zijn indirecte aanwezigheid in het Woord, in de bijbel, en in de verhalen die mensen vertellen over wie Jezus voor hen is.

Sommige mensen zullen Hem ontmoeten in mystieke ervaringen en droomgezichten.

Maar wat voor ons allemaal geldt, is dat we Jezus navolgen in een wereld die zonder God verder wil.

In die wereld, zegt Jezus in Zijn gebed tegen God, *ben ik al niet meer, Ik ga naar U toe, maar zij blijven wel in de wereld.*

Wij, die met God verder willen, moeten onze weg zoeken in een wereld die niet met God verder wil.

Dat is ook de opdracht die Jezus ons geeft.

Hij zendt ons naar de wereld, zoals God Hem naar de wereld heeft gezonden.

Omdat wij met God verder willen, horen we niet bij de wereld die niet met God verder wil.

Zoals Jezus niet bij de wereld hoort, omdat Hij hoort bij God,
zo horen wij niet bij de wereld, omdat we bij God horen.

In de tweede eeuw na Christus bracht een kerkvader de spanning tussen ons en onze wereld op de volgende manier onder woorden:

Wij die horen bij God, zijn **in** de wereld.

Hier leiden we ons leven en getuigen we van het licht van God.

Maar wij die **in** de wereld zijn, zijn niet **van** de wereld.

Wij zijn van de wereld van God. Wij zijn van Zijn koninkrijk.

Maar we moeten eerlijk zijn.

De wereld heeft ook voor ons de aantrekkingskracht om ons zo enthousiast met zich mee te laten draaien, dat we het vergeten: dat wij niet van de wereld zijn, maar dat wij bij God horen.

Of diezelfde wereld kan ons zo diep in zijn duisternis en pijn opsluiten, dat God voor ons onzichtbaar wordt en dat we Hem kwijtraken.

De profeet Jesaja verwerkt het verlies van God in deze klacht.

U bent niet meer met mij begaan,

uw ontferming gaat aan mij voorbij. U bent toch onze Vader?

De wereld maakt ons wijs, dat er geen God is.

Er is alleen maar dit bestaan.

Wij zijn ongeneeslijk kinderlijk, wanneer wij nog geloven in een God die onze Vader is

De wijsheid van de wereld kent geen God.

Daarom verliezen we God, wanneer we ons in de wereld verliezen.

Jezus bidt voor ons:

"Heilig hen dan door de waarheid. Uw woord is de waarheid."

Niet de wijsheid van de wereld is ons speelveld.

Maar de waarheid van God is de ruimte die ons gegeven is.

God heiligt ons door de waarheid.

De waarheid is dat Hij met ons begaan is. Dat Hij zich over ons ontfermt.

Dat Hij onze Vader is.

In deze wereld kunnen we ons verschrikkelijk verloren, verschrikkelijk schuldig, verschrikkelijk verdrietig voelen en we zoeken wanhopig naar dingen waaraan we ons kunnen vastklampen.

Maar zien wij ook dat wij al worden vastgehouden?

Zien wij ook dat Jezus in Zijn afscheidsgesprek tot de Vader ons bewaart en bergt?

Zien wij, wat Paulus schrijft: *"Ons leven is met Christus verborgen in God"*?

Wij zijn **in** de wereld, maar wij zijn niet **van** de wereld.

Wij zijn van God.

Amen.